

Poetizări tactile

Lucia Bibarț

Lucia Bibart,

*P*oetizări tactile

Editura Tiparnița

Arad, 2016

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BIBARȚ, LUCIA

**Poetizări tactile/ Lucia Bibarț - Arad: Tiparnița
Arad, 2016**

ISBN 978-606-8422-92-3

821.135.1-1

Coperte și variațiuni picturale, AUREL DICO

”Cine n-a frecventat poeții nu știe ce e iresponsabilitatea și nici dezmățul spiritului. De câte ori îți pierzi vremea cu poeții, de atâtea ori simți că totul e permis, căci ei îți inspiră regrete absurde și monstruoase... Nedând socoteală de nimic, (...) poetul se identifică unduțațiilor lui sufletești. Iubesc poeții, fiindcă nu ajung și nu vor să ajungă la nimic. Poezia lor nu duce nicăieri. Atâta inutilitate în armonie!”

Emil Cioran în *Lacrimi și sfinți*

...vagabondului luminos - întunecat al sublimului, neliniștile
mele...

Poezia ca mod de exprimare

Dacă în placheta anterioară “Șuvițe și iriși”, din 2013, poeta Lucia Bibarț apărea doar în ipostaza de iubită și mamă, scriind o poezie ”casnică”, cuminte și sinceră prin excelență, în volumul de față, registrul ei liric se îmbogățește considerabil atât în privința conținutului cât și a formei.

Intitulat îmbietor: ”Poetizări tactile” volumul se deschide cu un elogiu original adus lui Eminescu, urmat fiind de alte 87 de poeme.

În împletitura lirică a Luciei Bibarț noțiunea de gând este însoțită de epitete neașteptate: “gând zevzec”, “gând nătâng”, “gând năuc”.

Contrastant cuminenței din “Șuvițe și iriși”, într-o notă de orgoliu – ai spune – sau doar de curaj, cartea prezentă vorbește despre ”voluptate” și ”seducție”:

“voluptoasele

mele forme

de seducție poetică”,

pentru ca mai apoi, în mod neașteptat, să afirme:

„Mă simt bolnav de tristă“.

Și tot în mod neașteptat, ba chiar sfidător, să revină:

“Eu sunt Poezia!”

Politica, ca și gratuitățile de orice fel, o scot din frumosul irațional, în cotidianul banal, iritând-o:

“Ești murdar

ca politica

care ne satură
cu demagogie.
Ca tratatele de pace -
adevărate pregătiri de război.
Ca strategiile
marilor soldați -
artă a înșelăciunii-
Ești.”,

În același ton de revoltă, se exprimă în continuare:

“Iubita mea

...țară !

Pe ce mâini

viclene, negândite

și nesimțitoare ai încăput”.

Amară constatarea:

”Mă dor gropile din mintea ălor mei.”

Poemul, “Despre convenție”, incumbă o filosofie sui-generis.

Cu inima în dinți, poeta incită: “Între noi, bărbații!”.

O evoluție în domeniul formei remarcăm în “Descântec”,
frumos poem în formă metrică folclorică:

”Cărbune de rouă

În lumină nouă,

Lacrimă și jar

Miez de chihlimbar.”

Iubitoare a expresiei românești, autoarea face din

apropierea de cuvinte o sărbătorire a

limbii, a frumuseții și a expresivității ei:

“bogăție semantică

cu gustul țărâniei și-al neamului meu.

Limbă română (...).

Multe poeme sunt adevărate autoportrete spirituale.

”Uneori mă tem că voi / pierde competiția /cu mine însămi”;

“Pentru că nu pot infini nimic azi, - deci nici pe tine -”;

“Mă pământizez ocru....în toate culorile existenței tale”;
”Suspendată între nestâlpenia ta / și invazia turcoaz din mine (...) Învăț să te respir.”

Toamna (vieții) revine, o obsesie ocru, în poemele finale ale cărții. De asemenea, caducitatea și efemeritatea vieții:

”...încet, mă las îmbrăcată,
până în sânge de
Sacrificiul învăluitoare și copt
al frunzelor...”

Și:

“Viața ta se autoconsumă

Ca o țigară

Uitată aprinsă”.

Încheiem cu o memorabilă terțină:

“Noapte caldă.

Luna adastă

La tine în palmă.”

Pentru Lucia Bibarț, Poezia este un mod de exprimare.

Mircea M. POP

Azi L-am zărit ...

Azi L-am zărit
pe Eminescu
în oraș!
Căta nepământean
și pătimaș.

Era ... atât de singur,
de tânăr, de frumos,
încât am pribegit
- nălucă de prisos -
în urma Sa.

Și pașii Lui
- năucitor de clar -,
din caldarâm s-au adâncit
în timp
de chihlimbar.

Azi L-am zărit
pe Eminescu-n gând
și-am început
- nu știi de ce -...
să plâng!

Saturatie

De atâta prea calm -
asurzitoare
Tăcere între filele cărții,
Însetat de concret,
Personajul s-a descătușat
De ficțiune și-a plonjat arzând
În realitate.

Nonficțional,
A ales să se otrăvească.
Câte puțin.

În vârtelnița timpului

În vârtelnița timpului
Se coc destinele,
Se ceartă și se strivesc gândurile,
Se plămădesc și se destramă
visele,
Se macină viețile,
În vârtelnița timpului...

A veratie

Cică,
copilul este liber.
Atât de liber,
încât poate
să-și decidă singur
numele și
viitoarele apucături.
Femeiești sau bărbătești.
În numele libertății depline,
a „drepturilor omului”,
- politically correct!-
împotriva evidenței!

”Una mică dimineața...spală greața?”

În sfârșit, bărbat!

Doamna mea
nu mă mai revendică.
Se pare că
am devenit, în sfârșit,
bărbat!
Cu libertate deplină.
Libertate în cerc
în care numai ea,
Doamna mea,
se mișcă în culori.
Pe când celelalte...
foșnesc monocrom.

Gând nomad

M-a bătut
un gând zevzec
pe umăr
și s-a cuibărit
- zgribulit și abătut -
în mansarda luminoasă
de la tâmplă.

M-a atins un
gând nătâng
pe frunte
Și s-a strecurat
în ochiul stâng.

Mi s-a rătăcit
un gând năuc
prin plete
și s-a așezat
pe limbă
ca să-l strig.

Armonii digarmonice

Stație de tramvai.
Muritori cenușii
răbdător – melancolici,
cartofi, ceapă, fasole
conviețuind, „multietnic”
în pungi ușoare,
subnutrite,
de plastic.
O doamnă politician
rătăcită miraculos
acolo,
mușcând proletar
dintr-un covrig.
Transparența copertinei
molipsită de albastrul
cerului
amușinând frunzele
cu aripi fluturate
ruginiu.

Lasă-mă ...

Lasă-mă să
văd întunericul.
Nu, nu cu ochii!
Cu palmele, cu tălpile
să-i caut formele
și să mă-mbrac în ele.

Lasă-mă
să-l inspir. Să-i
pipăi fluidul
și să-l plimb printre
papilele gustative
ca pe un vin nou.

Lasă-mă
să mă împrietenesc
cu întunericul
și-apoi...
să mă-mpresoare.

Sanatoriu pentru fluturi

Înțeleg...
livada ta s-a-mbolnăvit.

Invazie de fluturi
agonizând.
Toți sângerând.
Toți văduviți de zbor.

Să nu disperi...
îi voi găzdui
în sanatoriul meu.
Și după ce-i voi fi
dezintoxicat de lume,
Și după ce aripile
li se vor fi colorat
din nou cu vise,
Am să ți-i expediez.
Ca să-ți îngrașe livada.

Seduție

Ca orice doamnă
a sec XXI
- negirată de tabloide -
pornesc asediul
asupra ta, bărbate!.

Și ține-te bine!
Vin să te dezbar
De inhibiții.

Vin să te transform
într-o victimă sigură
a voluptoaselor
mele forme
de seducție
...poetică.

Sună la 112!

Azi,
Sunt prea tristă
ca să mai vorbesc.
Chiar și cu mine!
Prea vulnerabilă
pentru conversații.
Prea respingătoare
pentru apropiere.
Dar tocmai bună
de călcat în picioare
sau de desființat.

Dragul meu, te rog,
Sună la 112.
Mă simt bolnav de tristă.

„Am intrat orb...”

ești ca aluatul
pus la dospit.

în așteptarea mâinilor
care să-ți desăvârșească
arhitectura.
să te treacă din labirintul lui
Cnossos
-fără să te întâlnești cu
Minotaurul! -
în cetatea ideilor

unde, după cuvenita
perioadă de meditație
- cu pasul Ariadnei pe aproape -
să recunoști:
„Am intrat orb...”

Să nu mori !

Mi-am lăsat
florile să moară!
Ucid țânțari și muște
Și bărbați.
Pe ultimii
Îi prind în mrejele vocii mele
Și-apoi
îi las
Să se asfixieze
de dor.
Doar cel ce urcă
Golgota curăției
e salvat!

Ca un ban

Ești murdar
ca un ban
trecut din
mână -n mână.
Ca o națiune
dezintegrată
în globalizarea amorfă.
Ești murdar
ca politica
care ne satură
cu demagogie.
Ca tratatele de pace -
adevărate pregătiri de război.
Ca strategiile
marilor soldați -
artă a înșelăciunii -,
Ești.

P.R.

Sunt în trend.
Reprezint o bucată
de „resursă umană”,
care se antrenează pentru
o discuție responsabilizantă cu fiul
ei,
și-și consiliază ficusul
pentru schimbarea domiciliului.
Fac cursuri
de dezvoltare personală.

Bifez deci: bine dezvoltat! Personal.

La porțile cerului

Mai întâi
se bate cu fluiorul
la porțile înaltului.
Apoi,
răsună prelung și trăgănat
Doina,
până la îmbrățișarea pământului
cu ceriul.
Îndată ceriul se deschide
și din el coboară,
ca asupra dacilor liberi,
Clipa
Clipa de nemurire:
Grigore Leșe.

Refugiu

Când
mi se face frig
de nesiguranță,
nemulțumire,
mizerie și strâmbătate,
mă înfășor
în căldura
credinței mele,
a brațelor tale
și-a drapelului.

Duhovnicul

Cu neînserarea
creinței ortodoxe
pecetluite în ființă,

Cu chipul chistic
zugrăvit izbăvitor
pe retină,

Cu nestrămutarea
călcării
dreptului drum,

Duhovnicul
se contopește tămăduitor
cu Lumina
asceticelor figuri
din icoane.

Răsfăț poetic

Impregnat a mirare,
cineva
m-a oprit pe stradă
și-a prins
să se răsfete!
Mi-a sărutat
noptatic stelele
verzi
de pe frunte
Și
mi-a cuprins
Poemele.
Sperând să mă găsească!

Eu sunt Poezia!

Mă deșir
în fâșii
de simțire și carne,
Scotocind
între granițele propriei
dimensiuni.

Cu voluptate, uimire,
Cu încredere și fragilitate.

Mă descopăr...

la fel de firesc,
glorios și mirabil
precum te descoperi
Viu,
Femeie, Soție, Mamă.

Sunt Poezia.

Invidă mea

...țară!
Pe ce mâini
viclene, negândite
și nesimțitoare ai încăput!

Cât de hulpav
te sfășie politic,
flămânde
de 3 arginți!

Cât de mârșav
îți joacă
la zaruri
Cămașa!

Cât de adânc
agonizezi
- matricid!
Cât de sfâșietor,

plecată,
smerită aștepți.

Trezirea. Lor.
Învierea. Ta.

Nimic nou !

Adevărul Etern,
Unic și Imuabil.

Adevărul - filosofic, estetic,
cotidian -,
al lui Polichinelle și-al tău
mozaicat
într-o infinitate de căutări,
interpretări,
înțelegeri, încorporări.

Adevărul?

Optimuni

Refuzul Nemuririi:
intrarea, fără voie,
în Eternitatea Neagră.

În frondă

De vreme ce
femininele
- chiar și bărbații!-
se înregimentează masiv,
Agresiv - momitor
în campania de siliconare
a presupuselor lor împuținări,
eu, - în frondă -
vreau un implant.

De neuroni.

Împăienjenire

Păianjenul tristeții
își țese - n ochii tăi
firele
Lipicios - mătăsoase.

Te simte vulnerabil,
temător și disconfortat în tine.

Pândește alb
secunda în care
privirea ți se înnoptează...

Și împăienjenește.

Final de an

Anul se topește
Lunecând, picurând nostalgic
din calendare
în amintirile noastre.
Pulsații de viață,
Chipuri, sentimente,
Întâmplări
... viața însăși
se clișeizează
și se împarte în tabele,
scheme și bilanțuri
sentimentale,
financiar profesionale...
Toate impregnate,
Pecetluite cu
ADN-ul fiecăruia, unic.

Strâmbătate

De câte ori
mă desprind serafic
de tine lumesc,
De atâtea ori,
ritmul profan
de sub tâmplă,
mă tulbură
Și - n gene înălțarea
mi - agață
rugăciunea cea strâmbă.

Aspirantul

Hăituit de
propriile-i gânduri și chemări,
secătuit,
pierit de neînțelegere,
bântuie - moroi
Aspirantul la Adevăr.

Kafkiană

Neputințele mele -
zăbrele dinspre
camerele de tortură
ale minții.

Mai bine

Mai bine tac,
că nu-mi ajung
nici
timpul, nici cuvintele
să-mi vorbesc
gândurile.

Oricât aş vrea!

Mă înclin

Mă înclin
în fața lui Dumnezeu,
captiv în fiecare om frumos
pe care-l întâlnesc!

Despre convenție

- Nu pot să cred... nu pot să cred
că la nașterea mea,
mi s-a ales un nume la-ntâmplare.

Cred, dimpotrivă, că am fost zdravăn
cântărit,
întors pe toate fețele ca să fiu numit
Astfel.

- Numele este o convenție.
- Convenție? Numele meu o convenție?
- Ca denumirea a Orice, de altfel.
- Absurd! Denumirea se naște din
caracteristica fundamentală a ... Orice.
Denumește-mi un obiect!
- Ceas!
- Ceas, as, as, ceas, as ...

”Ticking away the moments that make
up a dull day...”

(”Ticăie repede - repede zilele, serile și
noapțile...”)

Nu ți se pare că auzi timpul scurgându-
se? Ascultă:

ceas, as, as, as, as...

-...autosugestie. Ne-am obișnuit să legăm, de noțiunea de ceas, noțiunea de timp în scurgere.

- De ce nu crezi, că de fapt, timpul concentrat în ticăitul ceasului i-a dat denumirea acestuia. Ascultă-i bătăile!

Regulate, măsură, ritm ... timp.

Puteam foarte bine să alegem să măsurăm timpul prin nemișcarea stâncii,
de exemplu.

- Ții să mă contrazici?

- Țin să întrețin contradicția!

- S-a făcut târziu.

- E târziu sau devreme?!

Între noi, bărbații!

Domnilor,
E inutil să semnalez
Că Femeia...
Femeia e un înger!
Gingașă, învăluitoare,
plutitoare...
Înaripată.
Știu, știu că cel mai dificil este
Să-i accepți aripile.
Și să nu răspunzi tentației
De-a i le suprima.

Oricât ar fi de costisitoare
și de epuizantă investiția
în aripi,
între noi bărbații rămână
înțelegerea,
Riscăm!
Altfel, va înlocui aripile cu
mătura.

Toate femeile din mine

Mă preschimb,
zilnic, într-o altă femeie.
Îmi golesc inima de conținut
și-o reumplu după caz.
Îmi potrivesc culoarea ochilor
și a pletelor
după marea în soare,
unduirile după vânt, iar
parfumul
după ploile de vară.
Cu fiecare zi adaug
misterului din mine
tresăritoare umbre.
Din imaterialitatea cărora
se închipuie crisalidic,
- ca-ntr-un spectacol -
toate femeile din mine.

Demarcație

Percep dureros
Subțirea și fluctuantă
Demarcație
Dintre bine și rău,
Dintre normal și anormal,
Dintre sănătos și bolnav,
Dintre valoare și nonvaloare,
Dintre adevăr și minciună.

Flexibilitatea granițelor
O hotărăște
cel ce deține fluierul,
cel ce aruncă zarurile,
Cel ce deține.

Origa la muza

Neinspirat.

Ce simplu ți-a fost!

M-ai încoronat

Muză și gata.

Ți-ai luat vacanță.

Și-acum?

Pe mine cine mă inspiră?!

Cât timp

Nu știi încă,
cât timp vom împleți împreună
tu roșu, eu alb.
Nu știi cât timp
răbdarea ta
și nesățiozitatea sensibilității mele.
Cât
ne vom mai adulmece apropierea.
Tu încurcat
în zbaterile pleoapelor mele,
iar eu sărutându-ți colțurile nedumerite
ale buzelor.
Nu știi cât timp
ne vom topi în libertatea gesturilor
albe și roșii.
Mai e oare răgaz pentru mine și tine?
Și pentru cei ce așteaptă să vină
din noi?

Lăsați femeile ...

Lăsați femeile să intre în cetate
cu pletele să măture cărarea,
să-nsământeze vise și dorinți
în brazda țarinii fecunde.
Din rotunjimea pântecului-pâine
să crească aburind grăunța
cu ochii de cicoare și zâmbet de
lumină.

Lăsați femeile să-și spele-n ploaie
măștile colorate de pe chipuri,
vulgare, incitante, cu tendință.
Lăsați-le să-și lepede nu prunci,
veșminte,
ci kilogramele de farduri,
nedisimulata obscenitate din
preajmă-vă, bărbați.

Năpârlească anorexicele, de diete
trupuri
și-nmugurească forme neprofanate
încă.
Strângeți tarabele campaniei

dimensiunilor
60-90-60 și a poftelor,
înlăcătuiți corsetele siliconate
și anunțați insolvența prefăcătoriei
și-a minciunii.

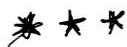
Lăsați Femeile să intre în cetate!

Ritm inuman

E prea intensă solicitarea.
Suntem
Într-o continuă competiție cu noi
și cu alții.
Perfidia barierelor și a capcanelor
Nu ne înțelepțesc.
Ne înfrică.
Frica de-a nu dovedi.
Ne tentează.
Tentația de-a te lua la trântă cu celălalt.

În locul creșterii în caracter
și-n spirit,
întărim Ego-ul - deja supradimensionat
cu multivitamine și halucinogene-
uitând să-l locuim Petre - Țuțesc
c-un pic de Dumnezeu.

E prea intensă goana.

Tiranicul dacă,
în mine debarcă.

Păsări inelate

Brațele mele,
păsări inelate
în căutarea
reazemului,
a sălășluirii.

Cuvintele tale

triste, dureroase,
sunând a deznădejde, a saturație,
a nonsens și a gol.
Un gol irespirabil, furnicător,
Încolțitor.

Din care te recompui
- pe ritmul galopant al propriei inimi -,
o formă pâcloasă
în ecouri.

O formă informă
care se zbate
să scape, din ea însăși.

Sescăntec

Cărbune de rouă
În lumină nouă,
Lacrimă și jar
Miez de chihlimbar.
Nălucă năucă
Gândul mi te ducă
Pe pânze – nsorite
- culori primenite.
Muză nenuntită,
Șoaptă-mbobocită
În urechea stângă,
Patimă fecundă.
Daltă dăruită
Pietrele mărită,
Plete de răchită
Frază-nmărmurită.

Uitate

Pe masa de lucru
uitate
așteaptă cumiști:
Ceainicul în care apa
- rece demult -
a crescut floare.
Paharul cu vin roșu,
înspre turbure,
Pensulele
iradiind culoarea chematelor
tablouri.
și Pipa.
Cea mai uitată și înșelată dintre
toate.

Se lasă seara ...

Se înserează
În tabloul tău.
Lumini apun căscând.
Umbre încolțesc
tăceri murmurate.
O pensulă adastă în borcan.
Din descheiatul nasturilor,
Parfumul sânilor,
îți
aburește ochelarii.
Se cuibărește seara în
tabloul tău...

Poeni promise

Măinele tale-mpreunate
protector și bărbătește,
Peste destinul meu,
Cu Raiul crescându-le din
degete,
cu surâsul înmănușând
Poeni promise
Măinile tale,
Ultima mea stație
pământească.

Vagabond

Ființă de același sânge
spiritual
cu mine,
imagine simbolic-onirică,
atât de reală
Doamna mea idee.

Vagabondaj sub acoperire
din valul lumesc
în tăcerea bisericilor.
De teamă.

„Leru-i ler” - spune Ea,
Eu răspund prezumtiv,
c-un sărut în alb, efervescent,
aproape epidermic.

Necunoscuta mea Doamnă!.

„La început a fost cuvântul ... »

”Cuvintele au fost
Moștenite de oameni
la autoizgonirea din rai
și apoi folosite
în lipsa îmbrățișărilor,
ca să umple golul de iubire din
lume...”

Doamna mea actuală și din
toate timpurile!

Lasă balanța gândurilor mele
să se echilibreze îmbrățișându-ți
Necuvintele.

Oglinda mea, tremurătoare.

Îndepărtatul meu, apropiat!

Miroși a poezie,
de departe!
A poezie, sentimente și-a
vopsea.
Și a teamă miroși..

Știu ...

„Fără secunde ora e deșertică”.
Îngăduie limitarea secundelor
mele
Din ora ta-,
Să câștige nemărginirea
Întâlnirii dintre noi.

Îndepărtatul meu, apropiat!

Clipele noastre

Clipele noastre

Narcotice sunt clipele cu
tine.
se anulează timpul.. .
se anulează timpul.. .
Gândul că începi să depinzi
de magia pe care ți-o
transmit
îmi dă un soi de beție.
Controlabilă.
Lumească și poetică.
Năruiată doar de
încordarea bolților tale.

Se anulează timpul?!

Cromatici roște

Cât de convins încerci să
Îmi induci că,
S-a dus vremea contrastelor
piperate,
Accentuate, tușate flagrant.

Eu cred că doar
Se-așează peste noi
- ca obișnuința unui gând -
Moliciuni, acceptări calme,
Caldă cromatică a maturizării.

Mă - ntrebi

Mă-ntrebi:

„Dacă aş îmbrățișa mirifica-ți
oglină...,
oare aş putea-o cuprinde
sau îmbrățișarea mea s-ar pierde
în necuprinsul oglinirii ei?...”

Răspunsul meu e tresărirea
Temerilor tale în lucru.

» atunci, ia-ți cafeaua,
asează-te în inima mea
»
» povestește...

Ce dorești să mai știi, domnul meu?

Tu nu simți cât de devreme,
neașteptat, surprinzător
m-am așezat în inima ta?
Nu simți ce aromă plăcută
are cafeaua ta impregnată cu locuirea
mea în tine?
Nu simți cât de necuprinzătoare am
devenit
și cum ți-am ocupat -
fără luptă, fără o minimă rezistență
din partea ta,-
tot spațiul vital?
Nu simți cum m-am insinuat
ca fumul de frunză arsă toamna,
în toată pădurea sufletului tău ?
că te cuceresc, pas cu pas,
în toate fibrele și în toți atomii ce

credeai că sunt doar ai tăi.
Că participi la invazia mea
prietenoasă,
dorită, care nu ia niciodată, ci dă,
se predă, cunoaște, răspunde, aprinde,
dăruie...

Dar ...sunt gata de poveste -
ca o Șeherezadă. Doar
„să-mi iau cafeaua
și apoi să mă reaşez în inima ta”.

Învolburări

Frumusețea citadină
s-a demotorizat.
A schimbat 4 roți
cu 2.
...spatele țâșnind vertical, umerii
înrouat
sărutați de vânt,
linia evică tușată dornic,
zâmbetul luminând buzele...

Plutește ca și când toată lumea ar
fi a ei!

Nici că-i pasă de faldurile
neastâmpărat
învolburate ale rochiei,
Capcane mortale pentru trecătorii
Adami!.

Cât am lipsit ?!

Am întors spatele
copiilor noștri,
preț de câteva clipe.
Răzlețe aș fi zis,
neseemnificative, în învâlmășita
scurgere a timpului meu.
Câteva momente pentru
administrarea cotidianului,
câteva pentru procedurile
operaționale ale profesiei mele,
altele, puține, pentru mine și
semeni.

M-am reîntors și i-am privit.
Străini.

Doamne, cât am lipsit
și ce s-a petrecut cu ei,
de i-am găsit cu gheare
și arătându-și colții?!

Asemeni vulpii

Ce faci,
ce este de făcut
dacă din neașteptare,
din neconceput,
după resemnare, neîncredere,
renunțare,
din cel mai curat gând
pășește spre tine, la un moment
dat,
ființa de același sânge spiritual.
Ce faci?
Cum reacționezi la nivel activ,
nu mental, nu sufletesc, nu
imaginar.

Te aperi asemeni vulpii?!
„Mă tem că e prea frumos ce se-
ntâmplă cu / în noi.”?!

Ca nisipul

Vezi,
acum tu nefiind,
pipăindu-ți vocea cu urechea mea
interioară
te inventez.

Mă neliniștesc.
Atât de aproape,

de inaccesibil!

Îți asimilez imaginar vocea
gesturilor,
și te compun,
împotriva spațiului....

În locul triumfului
mi te scurgi printre degete
ca nisipul.

Iubiri plasticate

Ne hrănim și cu sentimente,
„Nu numai cu pâine”,
La fel de natural precum respirăm.

În starea contemporană de asediu,
de calamități continui,
Ne cameleonizăm și ne aclimatizăm
trebuințele sentimentale
asimilând
fast - food-uri, duhnind a
sentimente second- hand sau a iubiri
plasticate,
unifolosibile.

Încorporăm flămânzi
înlocuitori sintetici
fazi și nehrănituri,
programați să ne piară încet.

Ne adaptăm darwinesc (?)
cerințele spiritual – biologice
patronajului apocaliptic al
înlocuitorilor.

Ne mai hrănim cu sentimente?.

Rămâi ...

Iubito,
astăzi ești alta decât ieri!
Ți-s ochii vineți, încercânați
Și grei.
S-a atașat de tine plecarea
Ca un scai.
Cât nu mai vrei,
atât aș vrea să stai!
Mă locuiești
Cu drepturi
din atrii în călcâi.
Din minte până-n unghii...
Nu sfârteca... rămâi!
Alină, îmblânzește,
Alungă iar din noi
dezintegrarea noastră
Și adu-ne înapoi.

Iubito,
astăzi ești alta decât ieri...,
Ci dacă pleci
Femeie, plecat voi
fi și eu

Asemeni Celui din corabie

Mi-am certat
gândurile în furtună
Asemeni Celui din corabie,

Gândurile mi-au umflat pânzele,
- sâni feciorelnici -,
Respingându-mă țărmlui,
...spre larg.

Și am pășit pe ape.

În Limba Română

Aici mi-e bine,
În Patria Limbii Române,
Căutând, alăturând, potrivind
cuvinte.
Limbă Română -
Sintaxă niciodată îndeajuns
însușită,
diacritice tricolore, bogăție
semantică
cu gustul țărâniei și-al neamului
meu.

”În tine nu mi-e dor de
nimeni,”
Limbă Română!,
Patria Lui, a mea și-a rostirilor
mele.

Anexată

Când m-ai anexat
Bocancilor tăi urcători pe
schelă,
M-am potrivit lor
Fără frustrare.
Fără durerea tăierii
Din trupul timpului.
M-am predat
Beției văzduhului – cuvânt
Și-am acceptat urcușul
Antigravitațional cu tine.

Curând, însă, foarte curând,
Mi-ai restrâns visul
La aria striatiilor
Anexantului tău bocanc,
Strivindu-mă.

Gardian de noapte

Spune-mi,
„dacă te-aș prinde într-o zi...”
Nu, spune-mi...
Vrei să devii stăpânul
nocturnelor mele?
Mi-ai trimis
Luna asta tulburător de
frumoasă -
Ca intangibilele tale femei -,
Să-mi vlăguiască nopțile.
Plină, distantă, impasibilă,
Sfredelitoare ca obsesia...
Nu, nu-mi spune
Că ea nu vine în numele tău.
Ți-a mimat perfect ochii
În reflexe lemnii.

Împământenirea

Domnul bolților
Curgătoare în sus,
Până-n vortexul
Porților cerești,
A sinelui locuit de sine,
închiriat formelor,
A spiritului subjugat
De suflet.
De sufletul smerit, supus și
umil
În fața năvalnicei venite.

S-a împământenit.
Pentru o clipă?!

Fir de gând

Sunt firul de iarbă
prăfuit, în drum,
Cui, ce-i pasă de ce mă usuc?
Și dacă nopțile
Îmi sunt furate de munți,
sau dacă roua
Mă argintează arzând.
Sunt firul de gânduri
cu țipătul mut
Sunt firul căzut.

Tandrețe netăgăduită

Am încă închise -n
Podurile palmelor, subcutanat,
Toate miresmele coapte în
bucătăria mea.
Un amestec domestic-opulent
De forme și culori
Vânăț, roșietic, alb, ocru.
Îmbătătoare îmbăiere a
olfactivului,
În care se adună dogoarea
Ultimei veri
Și fierbințeala cuptorului
Pocnind de miresme culinare.

„Schimbarea la Față a Firii”
coboară molcomă odată cu
tandrețea netăgăduită a toamnei.

A toamnei mele?

Noapte ...

Noapte caldă,
Luna adastă
La tine în palmă.

În brațele toamnei ...

Azi m-am trezit
cu un gol în stomac,
cu o puternică senzație de
frig..
Am pedalat ușor... ușor și
nesigur
Spre o destinație neclară.
Unde vreau să ajung?
Îmi uitasem... îmi pierdusem
pe undeva optimismul
- busola de la purtător -.
Apendicele acela nepotrivit și
uneori încurcător.
Oprește-te, doamnă!
E toamnă!
Efluviile, efervescențele
Mentale și epidermice
În repaus.
Pedalez... temperat,

cu puțină teamă.
Și încet - încet mă las
îmbrăcată,
până în sânge de
Sacrificiul învăluitoare și copt
al frunzelor...

În brațele toamnei...

Constrângeri

Timpul meu prezent constrâns de
Timpul tău trecut.

Speranța mea constrânsă temerii
tale.

Nevoia mea de doi constrânsă
libertății tale.

Dialogul nostru constrâns
virtualului.

Ochii mei constrânși formelor tale
nisipice.

Îmbrățișările tale constrânse
spațial.

Întomnarea ta constrânsă
văraticului meu.

Nevoia ta de mine constrânsă
resemnării.

Măinile noastre constrânse carnal.

Tu constrâns sublimului mental,
Eu constrânsă sublimului sufletesc.

Jocăți

Ce faci tu?

Tu răscolești subtilele
unghere ale ființei mele
și reînvii
sculptural
frumusețea translucidă
dinlăuntru meu.

O primenești
și-o dezvălui tuturor -
aproape indecent de perceptibil,
aproape trădător.

Ce faci tu din mine...!

Luminoz - întunecat

Când simt mâna
lui Dumnezeu
pe creștetul meu nevrednic
devin...
vinoat și compătimitor
cu cei cărora binecuvântarea Lui
le este refuzată.

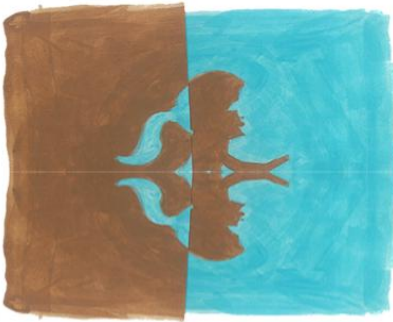
Atunci mă îmbenez brusc.
Mă luminez și mă îmbenez.

Iar când El nu e
La fel de atent
cu mine,
împușinarea spiritului,
în pielea mea,
mă disconfortează într-atât,
încât devin urât.

Urât și rău ca o o sălbăticiune
la ospățul cărnii.

Isplindă întoarsă

Cât se poate de reală,
cât se poate de tangibilă,
sunt.
Sunt...
cât un om cu trup poate fi
de ireal și de neîntrupat.
Iar tu?
nelinistea mea „dintre
întrupare și neîntrupare”,
ești.

Cu ploaia

Am plâns cu ploaia.
Eu de ciuda anilor,
Ea în ciuda norilor.

Am plâns împotriva ploii.
Eu împotriva ei,
Ea strigându-mi, în șiroaie,
numele.

Ne-am simetrizat amândouă
apele.
Ea bulbucind rodnic,
Eu în falsul meu rod.

„Mirii vor fi iubitori și fertili
azi „- Mi-ai spus
Și - am pornit să râd în
cascade.

M-am prins în dansul
Tunat și fulgerat al ploii,
Scurgându-mă sărat printre
genele tale.

Mă doare viața

Mă dor gropile
Din mintea ălor mei
Ca și cele din asfalt.

Mă doare nesimțirea
Și mizeria, nesuferit de
Nuanțate.

Mă doare lumescul
În starea lui uman murdară,
Văduvită de dumnezeiesc.

Viața însăși, Când
mimează viața.
Mă doare.

Materia
când se zidește înaintea
Cuvântului – Început.

Gândul tău întors
Singur și trist dinspre mine
Mă doare...

Uneori ...

Uneori, mă tem că voi
pierde competiția
cu mine însămi...,
că voi atinge
linia de final
a dăruirii...

Mi-e teamă că
trăirea mea luminător-încălzitoare
va incendia
zborul păsării Phoenix
captivă între coastele mele.

Și mă mai tem...
că într-o zi
forând în zăcământul
din mine, nu voi mai
găsi nimic prețios de oferit.

Și-atunci.... mă cutremur.

Cu palmele - întinse

Ce să mă mai fac, Doamne,
Cu Dragostea asta a mea
Pentru lume?

Îmi dă ghes și mă încercă mereu...
Se joacă cu mine.
Un joc de-a bine de-a rău.

Ce să mă fac Doamne
cu mine? Când fulguie
Galben-ruginiu din copacii-
ntomnați?.

Și când cu palmele întinse
Îndrum zâmbind căderea-le spre
Sâmburele adâncului din mine.

Când, luminată pământesc,
Mirarea trecătorilor
mă chestionează mut, surd.

Ce să mă fac, Doamne cu mine
și cu Dragostea asta, știută și
neștiută,
Hrănitore și durută?

Parcimonios

Iubește-mă, în doze zgârcite,
Iubește-mă porționat:
Dimineața, la prânz și seara.

Nu-ți risipi sentimentul
nici în vâlvătăi, nici în puhoai.
Hrănește-l cu tine, prudent.

Nu deschide cu totul camerele
inimii
Și nu toate deodată.
Să nu risipești oxigenul.

Fii ponderat,
Dozează-ți, împotriva vrerii
Îmbrățișările, privirile, întoarcerea,
dorul, chemările.

Ca să-mi ajungi și tu și
dragostea ta
De mâine, până la capătul
pământului
Și-a vieții.

Să nu mă sufoc.

» pe inima ta
sunt atâtea inscripții,
a număra să-merec
cu ochii minții»

Pentru că
nu pot infini nimic azi,
- deci nici pe tine -,
te las să te ermetizezi,
locatara inimii mele.
Observ că
ți-e mai confortabil
disconfortul din tine...
decât deschiderea brațelor
și-a izvoarelor brațelor mele sanguine.
Așadar,
te las să stai de vorbă cu tine,
să te răsfrângi doar
în cuprinsul țărâniei tale
și
te îmbrățișez, împotriva ta....
Te îmbrățișez împotriva împotrivei,
împotriva împotrivirii.

Apa izvorului fântâniei mele!

Ocru

Mă pământizez ocru,
Mă leg de pământ cu firele de
mătase ale insomniei,
În timp ce spiritul meu
Plutește nuanțat în atingerea
neatinsului,
În gustarea negustatului,
În simțirea nemaisimțitului.

Mă pământizez ocru,
Molatic, cald, vegetal,
În toate culorile existenței tale.

Iubito, tu te țesi'...

Iubito, te
cufunzi în poezie
Când dorul ți se varsă
din privire.

Când firea ta
se caută pe sine.

Când pasu-ți fiorat,
mă jinduie.

Iubito, tu
te țesi în poezie
Când îmbrăcându-te
Acoperi părți din tine.

» Ea este mai de preț
decât mărgeanul

Greu repetabilă, aproape Unică,
armonioasă în trup și-n gând,
plăpândă, - poem în granit -
„EA este mai de preț decât
mărgeanul”.

Cu ea alături,
lampa ta „nu se stinge noaptea”.
Ca să nu plângi înfricoșat
niciodată. Și să nu bâjbâi...
Zâmbetul ei dezlegător
de căi
Întărește.
Pentru că ea...
„..ea râde către ziua de mâine...”
Cu credință.

„de iubirea ei îmbată-te mereu”.

Între. Dar aproape

Ai tras fermoarul
Peste sufletul tău.
și apele adâncurilor mele
s-au mustit. Tulbure.

Te-ai semiprofilat abia și
împreunătatea și-a scăpat în
mine
atingerea.

Ai tras fermoarul peste sufletul
tău
Și m-ai închis,
Cu șuvițe, iriși și forme,
Între. Dar aproape.

Îndrăgostește-mă...

Îndrăgostește-mă...

De tine.

Lasă-ți clipa de nemurare să-și
risipească

în aerul meu respirația,

ca să pot fi prinsă în capcana

Simțirii tale.

Doar

să treci prin câmpul meu

De influență.

Să - ți scanezi prezența

Și explozivele mine ale Minelui

se vor mierifica, vor cânta

în fluidul promițător al Tinelui.

Îndrăgostește-mă...

De tine.

Oare

Oare dacă aș fi,
ai putea transforma
prezența mea
în poezia
neprezenței mele?

Tu lași viața

Tu lași viața să-și facă de cap!
Fără tine. Spectator,
îngădui fie cărui tren să treacă
Prin gara ta.

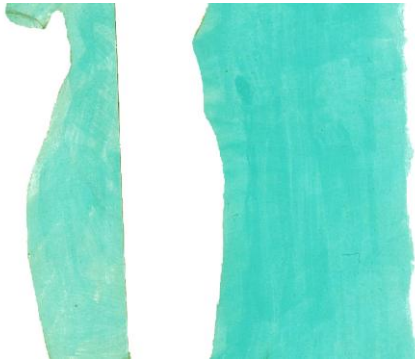
Aparent hotărât să-l prinzi.
Îl privești contemplativ
Și nu te miști.

Impasibil.
Ți se aprind doar ochii.
Ai uitat să trăiești.
Iar viața ta se autoconsumă.

Ca o țigară.
Lăsată arzând.

Mă sprijin

Mă sprijin de îmbrățișarea ta
Ca pasărea de aer.
Nu-ndrăznesc să te inspir
și nici să te calc.
Suspendată între nestălpenia ta
și invazia turcuoaz din mine.
Inconsistentă ca sprijinirea mea
Învăț să te respir...

Înmugurind a doua oară

Tare-i târziu
și ce-am mai crescut...

Mamă a mea...
m-aș culcuși în sfintele vremuri
ale brațelor tale.
Eu să plâng, ele să mă mângâie
și ațintită în privirea ta
să mă eliberez
de mine, înmugurind în cosmicul tău trup,
a doua oară..

Prietenilor mei și
ai acestei cărți,
calde mulțumiri:
Brigitte Andrea Neagu,
M. D. și A. A.

Cuprins

Azi L-am zărit..	13
Saturație.....	14
În vârtelnița timpului.....	15
Aberație.....	16
În sfârșit, bărbat!.....	17
Gând nomad.....	18
Armonii dizarmonice.....	19
Lasă-mă... ..	20
Sanatoriu pentru fluturi.....	22
Seduție.....	23
Sună la 112!.....	24
”Am intrat orb... ”	25
Să nu ucizi!.....	26
Ca un ban.....	27
P.R.	28
La porțile cerului.....	29
Refugiu.....	30
Duhovnicul.....	31
Răsfăț poetic.....	32
Eu sunt Poezia!.....	33
Iubita mea... ..	35
Nimic nou!.....	36
Opțiuni.....	37
În frondă.....	37
Împăienjenire.....	39
Final de an.....	40
Strâmbătate.....	41
Aspirantul.....	42
Kafkiană.....	43
Mai bine.....	44
Mă înclin.....	45
Despre convenție.....	46
Între noi, bărbații!.....	48
Toate femeile din mine.....	49

Demarcație.....	51
Criză la muză.....	52
Cât timp.....	53
Lăsați femeile... ..	54
Ritm inuman.....	56
***	57
Păsări inelate.....	58
Cuvintele tale.....	59
Descântec.....	60
Uitate.....	61
Se lasă seara.....	62
Poeni promise.....	62
Vagabond.....	63
”La început a fost cuvântul...”	64
Îndepărtatul meu, apropiat!.....	65
Clipele noastre.....	66
Cromatici coapte.....	67
Mă-ntrebi.....	69
”atunci ia-ți cafeaua, așează-te în inima mea și povestește...”	70
Învolburări.....	72
Cât am lipsit?!.....	73
Asemeni vulpii.....	74
Ca nisipul.....	75
Iubiri plasticate.....	76
Rămâi... ..	77
Asemeni Celui din corabie.....	78
În Limba Română.....	79
Anexată.....	80
Gardian de noapte.....	81
Împământenirea.....	82
Fir de gând.....	83
Tandrețe netăgăduită.....	84
Noapte... ..	85
În brațele toamnei... ..	86
Constrângerii.....	88

Iscări.....	89
Luminos - întunecat.....	90
Oglindă întoarsă.....	91
Cu ploaia.....	92
Mă doare viața.....	93
Uneori.....	94
Cu palmele-ntinse.....	95
Parcimonios.....	96
”pe inima ta sunt atâtea inscripții, a număra să-ncerc cu ochii minții...”.....	97
Ocru.....	98
Iubito, tu te țeși.....	99
”Ea este mai de preț decât mărganul...”.....	100
Între. Dar aproape.....	101
Îndrăgostește-mă... ..	102
Oare.....	103
Tu lași viața.....	104
Mă sprijin.....	105
Înmugurind a doua oară.....	106

